

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3336/2024
27.11.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Андријашевић, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Марине Милановић и Весне Мاستиловић, чланова већа, у парници из радног односа тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Сандра Кузман, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Мирослав Антић“ из Футога, коју заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради исплате, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1263/24 од 03.09.2024. године, у седници одржаној 27.11.2024. године, донео је

Р Е Ш Е Њ Е

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1263/24 од 03.09.2024. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољена, ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1263/24 од 03.09.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П1 974/23 од 07.06.2024. године, ставовима првим и другим изреке, делимично је усвојен тужбени захтев и обавезана тужена да тужиљи исплати на име неисплаћене увећане зараде за старешинство за период од 01.10.2020. године до 31.08.2023. године укупан износ од 14.199,06 динара са законском затезном каматом од доспелости сваког појединачног месечног износа до исплате, како је то ближе одређено у ставу другом изреке. Ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужиља тражила да се обавезе тужена да јој исплати неисплаћене увећане зараде за старешинство за септембар и октобар 2023. године. Ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев у делу којим је тужиља тражила да се обавезе тужена да јој исплати на име неисплаћене увећане зараде за старешинство за август 2023. године и износ од 4.633,82 динара са законском затезном каматом од 01.10.2023. године до исплате. Ставом петим изреке, обавезана је тужена да тужиљи исплати на име неисплаћене накнаде зараде за јул 2021. године износ од 4.633,82 динара са законском затезном каматом од 01.09.2021. године до исплате. Ставом шестим изреке, обавезана је тужена да тужиљи накнади трошкове парничног поступка у износу од 89.960,00 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж1 1263/24 од 03.09.2024. године, одбијена је жалба тужене и потврђена првостепена пресуда у усвајајућем делу.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права, са позивом на члан 404. Закона о парничном поступку.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, број 72/11, 55/14, 87/18, 18/20 и 10/23), Врховни суд је нашао да нису испуњени услови из става 1. овог члана да се дозволи одлучивање о посебној ревизији јер у конкретном случају, узимајући у обзир врсту и природу спора, садржину тражене судске заштите и начин пресуђења нижестепених судова, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, нити потреба за уједначавањем судске праксе или новим тумачења права. Дати разлози одлука нижестепених судова о усвајању тужбеног захтева у складу су са постојећом судском праксом Врховног суда у тумачењу и примени релевантог материјалног права о увећању коефицијента зараде наставнику разредном старешини, који се има обрачунати и код накнаде зараде за време коришћења годишњих одмора, државних празника, боловања и школских распуста, а не само за часове ефективног рада тужиље, како су то правилно закључили и нижестепени судови. При томе, тужена уз ревизију није доставила, нити се позвала на одлуке из којих би произилазио закључак о различитом одлучивању судова о истоветним тужбеним захтевима са истим или битно сличним чињеничним стањем и правним основом као у овој правној ствари.

Имајући у виду да правилност утврђеног чињеничног стања није разлог да се дозволи одлучивање о посебној ревизији, то је Врховни суд применом члана 404. став 2. ЗПП одлучио као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије на основу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Према природи тражене правне заштите ова парница спада у парнице из радних спорова. Одредбом члана 441. ЗПП прописано је да је ревизија дозвољена у парницама о споровима о заснивању, постојању и престанку радног односа. Ван ових радних спорова ревизија није дозвољена, осим уколико се тужба односи на новчано потраживање када се примењује општи режим допуштености овог правног лека и тада се о дозвољености ревизије одлучује према вредности спора у смислу члана 403. став 3. ЗПП.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате неисплаћених износа увећане зараде поднета је 07.11.2023. године и у њој је означена вредност предмета спора од 27.000,00 динара. Поднеском од 18.04.2024. године тужиља је прецизирала тужбени захтев и вредност предмета спора побијаног (усвајајућег) дела је 18.832,88 динара.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинскоправном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора очигледно не прелази законом прописани имовински цензус за дозвољеност ревизије, то је Врховни суд нашао да је ревизија недозвољена на основу члана 403. став 3. ЗПП.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа - судија
Мирјана Андријашевић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић